

Sygn. akt IV Ka 18/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2016 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2016 roku

sprawy D. J. i K. z domu N.

urodzonego (...) w K.

obwinionego z art. 92 a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 22 października 2015 roku, sygnatura akt VI W 133/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych i wymierza 30 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 18/16

UZASADNIENIE

Wobec D. W. (W.) skierowany został do Sądu Rejonowego w Kłodzku wniosek o ukaranie w którym obwiniony został on o to, że:

w dniu 13 stycznia 2015 r. około godz. 20:00 w miejscowości K. na ul. (...) kierując samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość na obszarze zabudowanym o 25 km/h, tj. jechał z prędkością 75 km/h na dopuszczalnej prędkości 50 km/h, tj. o czyn z art. 92a kw.

Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem z dnia 22 października 2015 r. sygn. akt VI W 133/15 obwinionego D. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92a kw wymierzył mu grzywnę w wysokości 100 (stu) złotych.

Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz 30 złotych tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacją obwinionego D. W., który wyrokowi temu zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uznania go za winnego zarzucanego czynu,

II. rażąco obrazę prawa, w szczególności przez naruszenie:

1. zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw), poprzez

a. dowolną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego w postaci zeznań świadków to jest bezkrytyczne danie wiary zeznaniom świadków M. B. i T. B. i jednocześnie bezpodstawne odmówienie wiary wyjaśnieniom obwinionego D. W.,

b. błędne przyjęcie, iż pomiar prędkości urządzeniem typu (...) był przeprowadzony zgodnie z instrukcją,

c. błędne przyjęcie, iż urządzenie typu (...) w wersji ręcznej spełniało wymogi przewidziane przepisami prawa,

1. obowiązku uwzględnienia wniosku dowodowego (art. 168,169 i 170 kpk w zw. z 39§1 i 2 kpw),

2. zasady domniemania niewinności i in dubio pro reo (art. 5 kpk w zw. z art. 8 kpw),

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 92a kw poprzez jego błędne zastosowanie w następstwie przyjęcia, że obwiniony D. W. przekroczył dozwoloną prędkość o 25 km/h na odcinku drogi gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h podczas gdy istniały wątpliwości co do tego faktu.

a podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie od zarzucanego mu czynu, względnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Kłodzku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja osobista obwinionego nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Za chybione uznać należy wyrażone w apelacji stanowisko jakoby sąd I instancji dopuścił się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw).

Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego stwierdzić należy, iż analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz lektura pisemnych motywów wydanego wyroku wskazuje, iż sąd rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził przewód sądowy a zgromadzone dowody oraz ujawnione na rozprawie okoliczności rzeczowo, wnikliwie a także rzetelnie rozważył i na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Przeprowadzona ocena dowodów, nie wykazuje błędów natury faktycznej czy też logicznej jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Naruszenie wskazanego przepisu skarżący upatruje w dowolnej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego i bezkrytycznemu daniu wiary zeznaniom świadków M. B. i T. B. oraz bezpodstawnego, jak twierdzi skarżący, odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego. Z przedstawionym stanowiskiem nie można się zgodzić, bowiem wywody przedstawione na jego poparcie sprowadzają się w istocie do polemiki z oceną materiału dowodowego dokonaną przez sąd orzekający i poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi, jak również do wyrażenia wątpliwości dotyczących wydanego rozstrzygnięcia w zakresie wniosku dowodowego.

Odnosząc się do tejże argumentacji godzi się zauważyć, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk, jeśli tylko jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy; stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; jest zgodne z wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego; a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. W argumentacji zaprezentowanej we wniesionym środku odwoławczym skarżący nie wykazał natomiast aby powyższe warunki nie zostały przez sąd orzekający spełnione. Pogląd o bezkrytycznym daniu wiary zeznaniom M. B. i T. B. mimo rzekomych rozbieżności w ich relacjach nie można uznać za zasadny. Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego

stwierdzić należy, iż złożone przez wymienionych świadków spójne, konsekwentne i logiczne zeznania w których M. B. i T. B. opisali przebieg i okoliczności przeprowadzonej kontroli drogowej oraz uczestniczących osób sąd poddał dokładnej analizie oraz ocenie zgodnej z wymogami art. 7 kpk przekonująco wykazując z jakich względów zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności, nie ma więc potrzeby powielania ujętej w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentacji. Doszukiwanie się przez skarżącego powodów, dla których świadkowie chcieliby pogrążyć obwinionego nie może spotkać się z aprobatą, zwłaszcza że wskazani funkcjonariusze nie znali wcześniej obwinionego i wówczas wykonywali tylko swoje obowiązki służbowe, zaś obwiniony dopuścił się wykroczenia stąd zaistniał powód jego spotkania ze świadkami.

Wątpliwości w sprawie nie budzi również dokonana przez sąd orzekający ocena wyjaśnień złożonych przez obwinionego D. W.. W świetle zgromadzonych dowodów brak jest ponadto jakichkolwiek racjonalnych przesłanek aby zakładać, jak zdaje się to sugerować skarżący, że pomiar prędkości nie został prawidłowo wykonany. Nadmienić przy tym należy, iż wymienieni świadkowie tj. M. B. oraz T. B. od początku postępowania z całą pewnością wskazywali, iż w momencie dokonania tego pomiaru przed jak i za samochodem obwinionego nie jechał inny pojazd. Obwiniony zresztą w toku kontroli nie podnosił takich okoliczności, a czynił to dopiero w toku postępowania sądowego.

Przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów skarżący upatruje także w przyjęciu, że urządzenie typu (...)w wersji ręcznej spełniało wymogi przewidziane przepisami prawa. Rozpatrując przedstawione w tym zakresie zapatrywania autora apelacji stwierdzić należy, iż przedmiotowe urządzenie pomiarowe tj. przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym – radarowy nr fabr. (...) znak fabr. (...) spełnia wymagania, którym powinny odpowiadać urządzenia do pomiaru prędkości w ruchu drogowym i posiada świadectwo legalizacji ponownej wystawione w dniu 5 maja 2014 roku z okresem ważności do 31 maja 2015 roku (k. 35). Nie ujawniły się również żadne okoliczności uzasadniające przyjęcie, iż wskazane urządzenie zostało użyte nieprawidłowo, co dawałoby podstawy do zakwestionowania wartości pomiaru.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia zasady domniemania niewinności oraz zasady in dubio pro reo nie można uznać go za trafny. W sprawie niniejszej brak jest podstaw do zasadnego formułowania twierdzeń o naruszeniu zasady domniemania niewinności, merytorycznych argumentów na poparcie zarzutu naruszenia art. 5§1 kpk nie przedstawia również skarżący. Za zasadne nie można także uznać wyrażanego w apelacji stanowiska o naruszeniu przez sąd orzekający unormowanej w art. 5 §2 kpk zasady in dubio pro reo. Godzi się w tym miejscu zauważyć, iż unormowana w przywołanym przepisie zasada ma zastosowanie wyłącznie wtedy, gdy nie można wyjaśnić występujących wątpliwości, które to wątpliwości muszą być obiektywnymi i zostać powzięte przez sąd. Z wydanego natomiast wyroku oraz jego pisemnego uzasadnienia nie wynika aby sąd orzekający powziął jakiegokolwiek wątpliwości co do winy i sprawstwa obwinionego D. W. odnośnie zarzuconego mu czynu, brak jest ponadto podstaw do uznania, iż takie wątpliwości sąd rejonowy powinien był powziąć. Akcentowana we wniesionym środku odwoławczym kwestia rzekomych wątpliwości odnoszących się do okoliczności oraz prawidłowości przeprowadzonego pomiaru prędkości a dokonanego przez funkcjonariuszy policji jest chybiona. Sąd rejonowy przeprowadził staranne postępowanie, w toku którego wyjaśniono wszystkie istotne okoliczności sprawy w tym również te odnoszące się do wskazanej materii, o czym wspomniano już powyżej. Nadmienić przy tym należy, iż jak zasadnie podnosi się w praktyce orzeczniczej nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk, podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku, gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też dania wiary lub jej odmówienia wyjaśnieniom oskarżonego, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu, rozstrzygane być mogą jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez Sąd orzekający w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 kpk (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 9 października 2008 roku V KK 114/08).

Za całkowicie chybiony uznać ponadto należy zarzut „obowiązku uwzględnienia wniosku dowodowego” (168, 169 i 170 kpk w zw. z art. 39 § 1 i 2 kpw). Jak wynika z uzasadnienia apelacji skarżący naruszenie wskazanych przepisów zdaje się upatrywać w oddaleniu przez sąd rejonowy wniosku dowodowego o zwrócenie się do Straży Miejskiej w K. o informacje czy w dniu 13 stycznia 2015 r. w czasie przeprowadzenia kontroli drogowej obwinionego funkcjonariusze straży miejskiej przejeżdżali ulicą (...) w K., łącząc powyższe z naruszeniem prawa do obrony obwinionego. Przystępując do oceny zasadności powyższego zarzutu zwrócić należy uwagę, iż art. 168 kpk wskazany przez autora apelacji jako naruszony przez sąd orzekający dotyczy faktów notoryjnych oraz znanych z urzędu, natomiast art. 169 kpk odnosi się do wniosków dowodowych w tym precyzuje wymogi dotyczące takich wniosków. Rozpoznając powyższy zarzut podkreślenia nadto wymaga, iż w art. 170 kpk unormowane zostały podstawy, przesłanki oddalenia wniosku dowodowego oraz jego formę i konsekwencje. Sąd rejonowy nie uwzględniając w oparciu o art. 170 § 1 pkt 2 kpk wniosku obwinionego o zwrócenie się do Straży Miejskiej w K. o informacje czy w dniu 13 stycznia 2015 r. w czasie przeprowadzenia kontroli drogowej obwinionego funkcjonariusze Straży Miejskiej przejeżdżali ulicą (...) w K., nie dopuścił się naruszenia zasad postępowania. Oddalenie przez sąd wskazanego wniosku dowodowego nastąpiło na zasadach określonych w art. 170 kpk i było zasadne. Ustalenie czy w dniu 13 stycznia 2015 r. w czasie przeprowadzenia kontroli drogowej obwinionego funkcjonariusze Straży Miejskiej przejeżdżali ulicą (...) w K., nie ma istotnego znaczenia w niniejszej sprawie w kwestii odpowiedzialności obwinionego za przypisany mu czyn. Powyższa teza dotyczy kwestii ubocznych i nie związanych w sposób bezpośredni z czynem popełnionym przez obwinionego. Zaznaczyć także należy, iż niewątpliwie dla stwierdzenia z jaką dokładnością porusza się pojazd w ruchu lądowym, właściwym jest dokonanie takiego pomiaru przy użyciu odpowiedniego urządzenia spełniającego wymagania którym winny odpowiadać instrumenty przeznaczone do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym. Warto ponadto, analizując przedstawione w apelacji wywody, zwrócić uwagę, iż obwiniony D. W. w toku prowadzonego postępowania nie kwestionował tego, iż kierując samochodem osobowym w dniu 13 stycznia 2015 roku przekroczył dozwoloną prędkość czyniąc jedynie uwagi co do tego, iż w jego ocenie prędkość ta nie przekraczała 60km/h. Tym samym obwiniony potwierdza sprawstwo wykroczenia, które mu przypisano, a co za tym idzie nawet gdyby podzielono jego argumentację orzeczona grzywna byłaby adekwatna do popełnionego wykroczenia w kształcie, w którym obwiniony sprawstwa nie kwestionuje.

Odnosząc się natomiast do zarzutu naruszenia przepisu prawa materialnego tj. art. 92a kw stwierdzić należy, iż zarzut naruszenia prawa materialnego może zostać zasadnie sformułowany w sytuacji gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne. Obraza prawa materialnego polega bowiem na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Tymczasem skarżący podnosząc powyższy zarzut w złożonej apelacji kwestionuje również dokonane ustalenia faktyczne. Tymczasem nie budzi wątpliwości, iż obwiniony kierując samochodem osobowym przekroczył dopuszczalną prędkość wyczerpując tym samym znamiona wykroczenia z art.92a kw.

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk w zw. z art.109§2 kpw).

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia przepis art. 636 §1 kpk w zw. z art. 119 kpw. Wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego i opłaty uzasadnia natomiast §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. 118, poz. 1269) oraz art.8 i art.3 ust.1 w zw. z art.21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.).